

Magyar Királyság Államvasútak.

Igazolvány
Juhász György
11. k. állami vas-, acél- és gépgyár
munkás
Mária leánya

Juhász Marinak hívnak és az apámat elvitték a németek. Bevagonírozták, mert kint állt a kapuban, pedig mindenki mondta neki, hogy ne álljon ki a kapuba, mer' elviszik. A háborúnak tulajdonképpen már vége van, nem kell a bogácsi borospincékben bujkálnunk sokadmagunkkal, de azért még nem lehet csak úgy itt meg ott álldogálni.

A Petyi Sanyi, a falu bolondja szaladgál az utcán és beordítja anyámnak a nyitott ablakon, hogy "Szarok a levesedbe Taskó Magda!", apám pedig hat hónap múlva épen megkerül. Nem derül ki hogyan.

Perbálra költözünk, majd pár év elteltével valami furcsa üzletelés folytán Pestre kell menni az egész családnak. Sose tudjuk meg, hogy is volt pontosan a perbáli házzal. Hogy elvették-e tőlünk vagy apám valahogy elkótyavetyélte...? Hogy volt-e a ház dolgának bármi köze a háborúhoz vagy ahhoz, hogy apám olyan ember volt, aki akkor is kiállt a kapuba, mikor megmondták neki, hogy ne tegye...? Tán a házunk is valahogy így lett oda. De azért Pesten nem rossz. Egyáltalán nem. Mindent összevetve, az élet jó, csak kicsit zsúfoltan vagyunk itt, a Nyúl utcában.

Én megértem, hogy szakácsnő legyek a Szent László kórházban. Szüleim egyetlen leánya őt - életben maradt - gyermekük közül. Ki is tüntettek. Többször is. De ezt se az apám, se a Petyi Sanyi nem látták már meg.

ELVITTEK
A FÜTŐS JÓSKÁT!

